

in njegove oči so iskale. Udaril je s palico po bližnjem grmu in povetil glavo.

»Sem vedel, da je še ni,« je dejal otožno. »Vsak dan se zamudi. Ali jo poznate, gospa Amalija?«

Gospa Amalija je za korak odstopila. Zapazila je v njegovih očeh, da ga ni doma.

Približal se ji je naglo in se sklonil k njenim ušesom.

»Stopite ponjo, gospa Amalija. Povejte ji, da težko čakam. Pol milijona Vam dam, ako pride takoj. Tačas grem v banko po denar. To bo ženitovanje, še midva se vzameva, gospa Amalija. Pa hitite!«

Neka grozna tesnoba se je polastila gospe Amalijs. Dušilo jo je in tlačilo k tlom. Peter pa jo je gledal in se čudil, zakaj ne odide.

V tem trenutku je prestrašeno viknila pri oknu teta Ana.

»Za božjo voljo, pomagajte, Pepca umira, Pepca-a.«

Peter se je za hipec zavedel. Gospa Amalija ga je prišla za roko in ga vlekla za sabo navzgor.

Pepca se ni več ganila. Nje voščen obraz se je smehljal kakor v snu.

Teta Ana je klečala pri postelji in jokala.

Peter je pristopil boječe in položil Pepci roke na glavo.

»Ubogi otrok, kako trdno spi. In nje še ni iz šole,« je dejal smehljaje in utrujen omahnil na stol.

Teta Ana je planila kvišku. Nje pogled je begal od brata do gospe Amalijs in nazaj. Begal, begal...

Ko je nenadoma razumela, se je zgrudila na tla brez vsakega glasu.

Gospa Amalija je hitela po ljudi, Peter pa se je opiral v dlani in se je smehljal.

EPIKUREJEC.

Z ugankami nerazrešnimi,
z željami srca neutešnimi
grenimo si sladke trenutke življenja:

V mladosti odbegli, nezabljeni,
opojno so naši vrtovi dehteli — čemu?
in v pisanih poljih škrjančki žgoleli — čemu?
in vince šumeče mladost je ogrevalo
in solnce jo s toplimi žarki obsevalo — čemu, čemu?

Bedak si, sam kriv, če mladost ti pojenja:

Še vedno opojno vrtovi dehté —
potrgaj za cvetom jim cvet!
in v pisanih poljih škrjančki žgolé —
poslušaj zavzet!
Še vedno te vinčece vabi šumeče —
o bratec, le pij!
ugasnilo ni ti še solnce goreče —
zapodi skrbi! —

Leopold Turšič.

